

D. D.

Д. Д.

БАГАТО НАЛАСУ З НИЧОНО
БАГАТО ГАЛАСУ

З НИЧОГО

Комедія на одну дію.

Переклад з Російського.

ціна 20 ц.

НАКЛАДОМ
УКРАЇНСЬКОЇ КООПЕРАТИВИ „КАЛИНА”
872. Main Str.   Winnipeg, Man.
Canada.

PG3467

M15

B318

ДІЄВІ ОСОБИ:

ДМИТРО ЗУРОВ.

ЕЛИСАВЕТА, його жінка.

ФЕДОРОВСЬКИЙ, дядько Зурова.

КАТРЯ, його дочка.

ОЛЕКСАНДЕР РАКШАНИН, агроном.

МАРИНА служниця Зурова.

Велика кімната. Трое дверей, одні по середині і двоє по боках. На підлозі валяються газети. Ранок. При підняттю завіси сцена порожня.

Ява 1.

ЗУРОВ: (За сценою в кімнаті.) Не треба!... Хто вас просив о тім? Тисячу разів говорив, щоб не втучалися в не свої справи. Своїми послугами, пані, ви заграли найдурнішу роль!

ЕЛІСАВЕТА: (В тій самій кімнаті.) Врешете, пане! Я не служниця і завжди заставляю вас держати себе з повагою до моєї особи!

ЗУРОВ: Яка в чорта, з вас особа? Просто застаріла фізіономія, котра з кожним днем стає все більш бридкою.

ЕЛІСАВЕТА: Ви починаєте виклопуватись не як чоловік, одержавший диплом, а як прстий жовнір... Ви звір, людоїд!... Ви отруїли і отруюєте мої найкращі роки... Ви... ви... ах... ах... Марино, Марино, води!... Мені не добре... зо мною обморек!...

Ява 2.

ЗУРОВ: (Входить сердитий) Це страшно, це страшно!... І чим це все скінчиться?... Нема нічо гіршого, як мати задрісну жінку. Моя найдороща половина так по турецькому задрісна, що... що, в разду трудно їй сказати. Рік тому не від, коли я справді, тремтів перед кожною жінкою, як осиковий листок в непогоду, вона тоді-ні слова! Тепер-каторга! А що гірше: кожний день програє в тім напрямі. Ніби ума не приложу, які засоби вжити, щоб знищити це зло. Бо при таких умовах скоро на стіну полізу. В кімнатах безпорядок, а на засідання парламенту. Марино! (кричить) Марино!

ЕЛИСАВЕТА: (за сценою) Марино, не смій йти!

ЗУРОВ: Як то? Я наказую!

ЕЛИСАВЕТА: А я ні! Марина коло мене і не рушиться з місця. Я вимираю!

ЗУРОВ: Давно чую і ніяк не діждусь цієї бажанної хвилини.

Ява 3.

(Входить Елисавета)

ЕЛИСАВЕТА: А-а! От що? Чекаєте моєї смерті, щоб свободніше волочитися за жінцями, так? Я не дам вас живим докором? Знайтеж, пане, що моя тінь буде вас переслідувати.... Ах, яка я була дурна, що ввійшла за такого дикуну, як ви.

ЗУРОВ: Так, ви були зовсім дурненькі, а тепер ще дурніші. Скажіть на милість—що ви хочете?

ЕЛИСАВЕТА: (Підходить до него) Що я хочу, що я хочу?

ЗУРОВ: (Відступає) Так, що ви хочете?

ЕЛИСАВЕТА: Я хочу, щоб ви стали сем'янином, в повнім розумінню сего слова, розумієте? Всему повинні бути границі. Я вже не дівчинка й зумію закріпити свої права в домі, як господня й як жінка.

ЗУРОВ: В останнім випадку шляхотно відступаю, тому, що вичерпались сили.

ЕЛИСАВЕТА: О о! Ви хитрий ловелас! Я вас добре знаю! Ви ні одній жінчині проходу не даєте, всіх пожираєте своїми очима.

ЗУРОВ: Стежити—це перший обов'язок лікаря, а чоловік науки. Жінчини—моя спеціальність. На сю тему буду писати дисертацію. Е почім, я виповню всі ваші прохання, тільки, будь ласка, лишть мене що доби на 24 години в спокою, не мучте мене! (Сідає і читає газету.)

ЕЛИСАВЕТА: Не я вас, а ви мене мучите! На

ного я стала подібно і тільки через вас. Подібне життя передчасно зажене мене в могилу. Ні, пане! Я дам себе знати! Ви зрозумієте, що даром ніщо не проходить, а там більше від покривленої жінки. В свою чергу й я піду в атаку. Побачимо, хто першим здасться.

ЗУРОВ: (Тоді, коли жінка до нього говорить, читає:) „Звірегаз чехо словаків зростають. Мешканці в великій паніці ... Багато домів розграблено. (Перезергаз сторінку) Тамбов зарізали сотню буржуїв. Борзогоглядьк—обявив себе самостійною республікою. Втікла собака—молода особа, гарної масті. Шукає роботу... Бажає достати місце в сімейним домі. На вигідних умовах, зовсім або тимчасово... вживається молоді французівка за середню платню ...

ЕЛИСАВЕТА: Коли я до вас балакаю, не смієте читати! (Вириває у нього з рук газету і кидє на підлогу.)

ЗУРОВ: Ви пані, з розуму зсунулись. Я насправду втію. Треба, нікінець, мати чортівське терпіння, щоб перебуті хочь годину в одних стінах в'язни!

Ява 4.

(Входить Катря)

КАТРЯ: О, небо! Що за крик! На вулиці можуть подумати, що тут білка.

ЕЛИСАВЕТА: Ах, ти не знаєш, що це за мучитель. Звір. . Яка я нещасна!

КАТРЯ: Пане Зуров, як вам не соромно! Самі ж знаєте, що хвилювання їй шкодить. Заспокойтеся, дорога Елисавето!

ЗУРОВ: (Передражняюче) Заспокойтеся, дорога Елисавето! А того не помічаєте що ваша дорога Елисавета доведе до божевілля своїм торхтінням... По-

були б ви на моєму місці один день, то знали б, що таке каторга, до яких градусів доходить семайна ідилія! (Ходить схвильований.)

КАТРЯ: Ви не вдячний, милий кузин. Вона вас так любить, так любить....

ЄЛИСАВЕТА: Я? Я? Мене турбує до крайности його поведінка, не відповідаюча його положенню. Не охайний, не точний, а коли добре придивитися — дурень, непроходимий дурень!

ЗУРОВ: Цілком справедливо, пані! Будь я мулрщий, то даю б вас покинув!

КАТРЯ: Що ви говорите, пане Зуров!

ЗУРОВ: Не ваше діло! Ідіть звідси!

ЄЛИСАВЕТА: Ідем, Катрусю. Присутність пана Зурова починає мучити мене.

КАТРЯ: О, незже-ж я з Олександром буду так жиги?

ЗУРОВ: Без сумніву, наколи характером подібні на мою благовірну.

ЄЛИСАВЕТА: Що ви грубіян—не новість ні для мене, ні для Катрі. Саме краще як ми розійде--ся.

ЗУРОВ: І чим скоріще--тим краще.... Фу! На--решті-то відпичну!

ЄЛИСАВЕТА: Не тіштеся передвчасно, пане. Я ще зможу вас помучити і дам вам свободу тоді, коли ви, дійсно, не в стані будете її використати. (Чути дзвінок.)

ЗУРОВ: Дзвонять, здається. Можете забиратися.

ЄЛИСАВЕТА: О, ні! Ви мене не скоро позбудитеся. Нехай ввійдуть ваші пацієнти і наочно побачать солодощі мого родинного щастя. (Чути дзвінок.)

ЗУРОВ: Досить! Не приймати-ж мені хворих під вашим доглядом. (Дзвінок.) Чуєте, дзвонять? Заби-

райтеся.

ЕЛИСАВЕГА: Я йду. Не забудьте, що я з вами під одним дахом! Чуєте? (Виходить.)

КАТРЯ: Бачили Ракшанина?

ЗУРОВ: Бачив.

КАТРЯ: І що ж?

ЗУРОВ: А то, що я вжию всіх способів, щоб спасти його.

КАТРЯ: (Збентежено.) Йому грозить небезпека?

ЗУРОВ: Дуже велика.

КАТРЯ: Говоріть говоріть скоріще!

ЗУРОВ: Він не повинен женитися з тобою.

КАТРЯ: Чому?

ЗУРОВ: Тому, що з раю в пекло не йдуть. Одержав від тата телеграму.

КАТРЯ: Тато приїде?

ЗУРОВ: Так.

КАТРЯ: Голубчику, Дмитре, як же буде! Чи не можна до його приїзду?

ЗУРОВ: Звінчатися не трудно, тільки мені від дядька нагорять, бо він і за мое весілля нічого не знає.

КАТРЯ: Тоді пізно. Однаково: сім бід одна відповідь

ЗУРОВ: От, виходячи з такої теорії й я женився. Чортяка мене смикнув, а тепер . (Чути дзвінок.)

Ну, йди, йди . (Випихає її за двері. Сам.) Неприємна історія. Про мое весілля він нічого не знає, це розсердить його. А тут Катря з своїм амуром до решти добе... Щоб таке придумати? . (Стук у двері.) Ввійдіть!

Ява 5.

(Входить Ракшанин.)

РАКШАНИН: Ну, друже, до тебе, як до професора, ніяк не дозвонишся. Здоров!... Написав?

Одержав відповідь?.... Га? Говори, говори скоріще. Та що ти—занімів, чи що? За мене не журися. Коли добровільно не згодиться, я вигезу Катрю й звінчаюсь; вже на всякий випадок все приготовлено й обговорено.... Що з тобою?.... Слабий?....

ЗУРОВ: Дуже. Розстройство нервів.... жолудка....

РАКШАНИН: Жарти на бік, говори просто: написав ти йому чи ні?

ЗУРОВ: Написав.

РАКШАНИН: І?

ЗУРОВ: І одержав такого змісту відповідь, що всяка надія лопнула; добре що я не згадав за кого. Взагалі, своєю інтригою, ти наробиш мені багато клопоту, а з рештою, для чого? Надоло тобі спокійно жити? Живеш як вільний птах: ідеш куди хочеш і коли хочеш. Наприклад, я цього зробити не можу, Жінка, як злющий пес,—коло дверей.

РАКШАНИН: Дурниці! Мені здається й ти не придаєш значіння своїм доводам.

ЗУРОВ: Дурниці? Хо хо! Не знаєш ти моєї жинки То, брате, медуза! Що й говорити: всі вони на один стрій. Даю тобі слово, ні єдиного кроку не можу зробити, щоб жінка не знала. І, ох, що за перепалка, коли що небудь їй покажеться не до смаку. Одна надія, брате,—на той світ. Ах, Олександр, Олександр! Як мені тебе жалко!

РАКШАНИН: Ти, просто, нудишся.

ЗУРОВ: Де в чорта нуджусь! Я скоро здурію. Ти, Рақшанин, будеш непроходимий дурень, коли задумаєш звязати себе проклятими кайданами шлюбу.

РАКШАНИН: Ха-ха-ха... Ганчірка ти! Ха-ха...

ЗУРОВ: Ганчірка? Дивись, щоб після сміху не пришлось плакати. (Серьозно:) Кину практику й марш на всі чотири сторони: в Африку, Індію, до

чорта, до диявола тут не можу, не маю сили перенести.

РАКШАНИН: Все це старе... Поїдем краще клопотати відносно мого вінчання. Необхідно повінчатися до приїзду її батька, інакше все провалиться. Катрусю заберуть і я самий нещасний на світі.

ЗУРОВ: Ніяк не можу. (Показує телеграму.) Читай! Чекаю що хвилини. Телеграму я ще нікому не показував і жінка не знає, що дядько не відає що я женився. Тут така катавасія буде, що волосся до гори лізе.

РАКШАНИН: Як-жэ бути?

ЗУРОВ: А от як: бери мою фурію, свою будучу фурію й їдьте до попа. Тільки мене з цієї історії формально викресли. Потім як небудь вговорю його, але перед тим-я сам повинен стати проти твого шлюбу. (В двері до жінки і Катрі:) Милі сотворіння! Потрудіться вийти. вас чекає Олександр.

Ява 6.

(Входять Єлисавета й Катря.)

РАКШАНИН: Доброго здоров'я, дорогенькі. Я за вами час не стоїть. Ми прийшли до висновку, що для ускорення діла, необхідно зараз їхати до церкви. Катрусю, ви згоджуєтесь?

КАТРЯ: (Подає руки.) Так, Олександр.

РАКШАНИН: Пані Зурова, не гамуйте справи. Будьте моєю мамою.

ЗУРОВ: Ідь, їдь, мамусю! Я з приємністю зробив би те саме, але мені не здоровиться, трясє ..

ЄЛИСАВЕТА: Викрут, папе! Хочете викрутитися, щоб утікти куди небудь? Ні, того не буде!

ЗУРОВ: Слово честі, ні. (Дивиться на годинник.) Скоро дядько приїде! (До них.) Ідіть вже! Даю тобі слово, що з цієї кімнати-ні кроку. (За сценою)

гамір. Підходить до вікна.) О-о, приїхав!... (До

Ракшанина:) Тікай; батько приїхав!

РАКШАНИН: Пані Зурова, не затримуйте.

КАТРЯ: Ідем, моя дорога!

ЄЛИСАВЕТА:(До Зурова.) Дивіться, коли я вер-
нусь і не застану вас дома, тоді ми поговоримо!

(Чути дзвінок)

ЗУРОВ: Нікуди, запевняю тебе, ні кроку. Ідть—
тільки не фронтовими дверима.

ЄЛИСАВЕТА: Щоб не зустріти жінчину, котра
приходить до вас ніби то пацієнтка? На злість пі-
ду через фронт! (Виходить.)

ЗУРОВ: Добре, добре, тільки Катря не піде сюди.
(Дзвінок. Ракшанин і Катря виходять.)

ЗУРОВ: (Сам.) Ог нещастя Попередити треба
його.

Ява 7.

(Входить Федоровський.)

ЗУРОВ: (Радісно.) Дядько, чи вас я бачу?

ФЕДОРОВСЬКИЙ: (Обіймає.) Мене, мене Про-
трясло здорово. Що ж у тебе льокая нема?

ЗУРОВ: Є, дядьку. Я його послав до одного паці-
єнта. Дозвольте, я вас роздягну. (Помогає роздя-
гатись.) Давно бачились, є об чім побалакати.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: А мені здається, що ти нав-
мисне відсилаєш слуг. Входячи сюди, я зустрів
препікантну дамочку. Вона на мене, знаєш, так
пильно подивилась! Хороша, хороша... Давно при-
дбав?

ЗУРОВ: Що ви, дядьку, смієтесь? Я від амурів да-
леко.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: То-то... А я, все таки, тебе
оженю. Катря буває у тебе?

ЗУРОВ: Буває, буває. Мешкає вона у подруги, а

нас що дня відвідує. Зараз поїхала з жінкою.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: З чиею жінкою?

ЗУРОВ: (На бік.) Тьфу, чорт бери, проговорився!
(До нього.) З жінкою мого знайомого.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: (Сідає.) Скажи, про якого це
Ракшанина вона мені писала? Ти знаєш його?

ЗУРОВ: Трошки, дядьку.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Нахаба певно?

ЗУРОВ: Нахаба, нахаба!

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Подумай, пише мені предло-
ження з погрозою, що на випадок відмовлення, він
так звінчається. Дурень, може не правда?

ЗУРОВ: Дурень, дурень...

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Звичайно, ти би сего не допу-
стив?

ЗУРОВ: За кого ви мене маєте, дядьку? Я завжди
бороню ваші інтереси.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: До речі... Катря просила вис-
лати їй сукню й капелюх. Всі ті причандали я вло-
жив у валізку. Нічого, що я поставив у коритарі?
Не свиснуть?

ЗУРОВ: Ні, ні, дядьку! У мене покоївка за всім
добре дивиться. З того часу як оженився, живе чес-
на дівчина. Я нею задоволений.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Та що ти верзеш? Хто оже-
нівся?

ЗУРОВ: (Спохвтався.) Мій приятель. Він оженив-
ся, а покоївку, щоб жінка не ревнувала, мені пере-
дав. Тільки біда, дядьку, вона дуже вередлива.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Важне діло! Взяв, та по шиї.

ЗУРОВ: Не зручно й жалко. Кругла сирота. Нер-
вова, тому й вередлива. Коли вам прийдеться до
неї, а чим небудь звертатися, так прошу вас, — лас-
ка це.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Цего вже за багато! Я панька-

тись з нею не буду, хто б вона не була! Служниця—завжди служниця й всяка ідеалізація на бік. Зрозумів?

ЗУРОВ: Я з вами згоджуюсь. Це я так сказав, при балачці. В неї, знаєте, слабість, манія, язв головним чином, проявляється в тім, що вона всім і кождому видає себе за мою жінку. Для мене такий пацієнт важний, так як я думаю вивчити психологію людини детально, так-би сказати... (В бік.) Що я верзу? (До нього.) Може б ви лягли полежати, га?

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Ох, хитруеш! У тебе тут щось не в порядку і вертишся ти як лис у лапці.

ЗУРОВ: З чого ви це взяли, дядьку? Хочу прислужити вам і більш нічого. Крім того, треба-ж піти по Катрю.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: За Катрусєю? Ну, за нею ступай!

ЗУРОВ: А ви тим часом відпочиньте.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Ну йди, я вже тут сам улаштуюсь.

ЗУРОВ: Ви без церемонії: лягайте, прсто на канапку. Будьте, як дома (Пішов.)

ФЕДОРОВСЬКИЙ: (Оглядає кімнату.) Умебльовано не зле. Все таки прилягти не пошкодить. Ей, хто там? Покоївка!

Ява 8.

(Входить Марина.)

МАРИНА: Чого вам треба?

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Ні слова! Ти хто така?

МАРИНА: Що вам треба, пане? Я вас не розумію. Потрудіться прийти вечером. Доктор поїхав по ділу і приймати буде від 5 до 7.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Мені доктора не потрібно. Я у себе. Знаєш з ким ти говориш?

МАРИНА: Яке моє діло? І знати не хочу.
 ФЕДОРОВСЬКИЙ: Що-о? Знати не хочеш? Геть звідси!
 МАРИНА: (В бік.) Певно варіят! (Хоче йти.)
 ФЕДОРОВСЬКИЙ: Стій! Принеси мені зараз подушку й ковдру. Ну, повертайся! (Марина пішла.)
 О о, я вас навчу. Погляду мого будете боятися.
 Ей, покоївка! (Марина вносить подушку й ковдру.)
 Та повертайся! Чого ти, як пава, сунеш? Стели на канапі. (Марина стеле.) А тепер—марш звідси!
 (Марина пішла; Федоровський лягає, накрившись ковдрою.) Подушка й ковдра пахне латинською кухнею. (Засипає.)

Ява 9.

(Входить Єлисавета.)

ЄЛИСАВЕТА: Тихо! Обманув, напевно обманув. Обовязково втік... Ах, з якою насолодою я йому видряпаю очі... (Побачила спячого.) Милій! Яка несправедлива я до тебе! (Тихо підходить до спячого й цілує його в голову.) Чого це валізка в коритарі? (Приносить валізку.) Чи не зібрався на правду тікати? (Відчиняє валізку.) Що я бачу? Що се таке? (Виймає сукню.) Сукня? ... А-а, так! Жінці шкода, — „Жінка гроші тратить на костюми.“ А якій небудь Марусі сукню шити—нічого? От до чого дійшло?! (Мне сукню й кидає в спячого.) Негідник! (Виймає з валізки все й кидає в спячого.) От, от тобі! От твої подарунки... (Федоровський схопився. Єлисавета, побачивши його—відскакує. Німа сцена.)

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Пані??!

ЄЛИСАВЕТА: Пардон... Я помилилась...

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Що мені з вашого пардону?

Кожух шити, чи що? (В бік.) Напевно це й е правдива вередлива покоївка.

ЕЛИСАВЕТА: Вибачте, ви до доктора прийшли?

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Так, до доктора. Яке ви мали право кидати й мняти чужі річи?

ЕЛИСАВЕТА: Це річи полюбовниці пана Зурова.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Що-о? Ви адурилі. Це моя дочка.

ЕЛИСАВЕТА: А—а, тепер мені ясно, чому він хоче розводу. Ваша дочка? І у вас вистарчило нахабства прийти в чужий дім і розбивати родинне життя? І у вас вистарчило нахабства розташоватися тут, як у своєму мешканю? Я поліцію на ноги підйму, а до прокурора поїду!!

ФЕДОРОВСЬКИЙ: О—о, яка мудра! Зурову час вже, кінчити з вами всякі звязки.

ЕЛИСАВЕТА: Це не так легко, як ви думаете. Я зумію захистити себе від негідників, котрі безсоромно лізуть в чужий дім. Ваша дочка—підла жєнщина!

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Ні слова! За образу моєї дочки—ви відповісте тут же!

ЕЛИСАВЕТА: Мене лаяти? Та ви...та ви...та я вас...Марино, Марино!... Ах, ах... (падає в крісло.)

ФЕДОРОВСЬКИЙ: От несподіванка! Привести її до притомности, може це хвора. (Біжить за сцену і приносить флящину.) Чорт його знає, на силу найшов... Здається о де-колон. (Бризгає на ню.)

ЕЛИСАВЕТА: (Кричить, закриває лице хусткою.)

А а а а... Ви лице попечете мені!

ФЕДОРОВСЬКИЙ: (Кидає флящинку.) Тьфу... Помчлився, замість о-де колону—схопив карболову воду...

Ява 10.

(Вбігає Катря.)

КАТРЯ: (Радісно.) Татусю!!

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Геть! Не підходь до мене! Ти осоромила^о моє сиве волосся, я відрікаюсь від тебе на завше.

КАТРЯ: Таточку, пожалуй!

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Ніколи, ніколи! Говори, правду сказала ця особа?

КАТРЯ: Тату, я люблю його.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Чи подумала ти, що полюбивши його. ти вбиваєш свого батька?... (Схвильовано.) Поглянь на цю жінчину і подумай, в якому не гарному положенню ти находишся?

КАТРЯ: Таточку, чим же я винна, коли почування не підлягає жадним законам?

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Без пояснень! В монастир замолювати гріх!

Ява 11.

(Входить Зуров.)

ФЕДОРОВСЬКИЙ: (Хватає його за руку й відводить на перед.) Признавайся зараз!

ЗУРОВ: Вино... вино... виноватий, але заслуговую на ласку.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Тобі ласку? Ти, котрого я, після смерти сестри, прийняв до себе, як рідного, котрого я виховав, учив,—ти осмілився відплатити мені брудною невдячністю? Втягнути недосвідчену дівчину й прикриватись псевдонімом якого-то Ракшанина, писати мені нахабні листи? Тебе четвертувати мало!

ЗУРОВ: Дозвольте, дозвольте, дядьку! При чім тут я? Вона тоже любить.

КАТРЯ: Я шалено люблю його. Потім, вже пізно:

ми тільки що звінчались.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Геть, геть безсоромниця! Я обмиваю руки від цього злочину.

КАТРЯ: Як хочете, тату. А я волію смерть, ніж життя без Олександра.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Якого Олександра?

Ява 12.

(Входить Ракшанин.)

КАТРЯ: (Бере за руку Ракшанина.) Олександра Ракшанина, котрого я представляю вам, як свого мужа.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Мистифікація! Правдива мистифікація... (Показує на Єлисавету.) Хто-ж ця жінщина?

ЗУРОВ: Моя жінка.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Ну, брате, я її мало не погратав.

ЄЛИСАВЕТА: Простіть. Я підозривала

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Довлі. Я теж підозривав, що моя дочка за рідного племенника, та ще за жонатого, за муж вийшла; виходить, що вона звінчалась Як ваше прізвись?

РАКШАНИН: Ракшанин.

ЗУРОВ: Агроном по фаху.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Гроші є?

РАКШАНИН: Крім любови до вашої дочки—нічого.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Ну, цього за мало. Скажіть мені, до чого ви здібні?

РАКШАНИН: Дипльом говорить за мене.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Тепер цим не здивуєте. Збирайтесь, поїдем у село. Пристрою вас земським начальником, а там—хоч собак бийте.

ЄЛИСАВЕТА: На знак згоди й в честь молодих—

пообідаем всі у нас.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Згоджуюсь, але з умовою, щоб ви простили мені, що я вас карболовою водою облив.

ЗУРОВ: Це, дядьку, до кращого. Може не буде такою заздрісною. Колиб я знав, що се pomoже, то я скупав би її в карболовій воді! Ха-ха-ха ... (Всі сміються.)

ЗАВІСА.

Поручаємо книжку „НА СХОДІ - МИ”. Це найновіша нашої доби. Коли Українець напише добру книжку, ми радо її пошируємо.

Продаємо перуки і всі інші прибори до характеристики на сцені.

Приймаємо до комісової продажі на догідних умовах всякі уживані книжки, ноти і пр.

ЖАДАЙТЕ НАШОГО КАТАЛЬОГА.

УКРАЇНСЬКА КООПЕРАТИВА „КАЛИНА”
872.Main Str.   Winnipeg, Man.

**Найкращі театральні підручники, які можна
набути в Ко-оперативі "КАЛИНА"**

Антипо, комедія в трох діях	0.35
Великий День (Перший Листопад в І дії	.50
Воєнна Заверуха, трагікомедія в 4 діях	.25
В пазурах Чека, драма на 5 дій	.25
Дала дівчинна хустину, драма в 5. діях	.35
Данилишин і Білас, драма в 4. діях	.35
Два Близьких, драма в 4 діях	.25
Захлятий Яр, драма на 4 дії	.35
За Нарід Свій, драма на 5 дій	.35
З Тамтого Світа, комедія в трох діях	.35
Княгизь Капучідзе, комедія в 3 діях	.35
Кров Кличе, драма в 5 діях	.25
Мати, драма в 4 діях	.25
Мотря, історична картина в 5 діях	.30
Обнова, спеціальна картина в 3 діях	.20
Остатня ніч в польській тюрмі, історична картин- на в 4 діях	.20
Павуки, комедія в 3 діях	.30
Пан Інспектор, комедія в І дії	.20
Грає Сваволі, драма в 4 діях	.35
Советський Розвід, комедія в І дії	.15
Софія Галечко, пєса в 3 діях з життя У.С.С.	.40
Сотжидина, історична пєса в 5 діях	.40
Свокусник, картина в 3 діях	.20
Холодний Яр, драма в 4 діях	.40
Чудовий зять, комедія в І дії	.15
Чортеня, комедія в 3 діях	.25
Швець Жердка, комедія в 3 діях	.40
Слово як Горобець, комедія на І дію	.15
Вірна Сестра, то Золото, комедія на І дію. Діється в Канаді на кольонії у теперішній час	.20

